

פרשת נצבים

ולדבקה בו (ל, כ)

צריך להבין מהו המצוה הזו "ולדבקה בו", כמדומה שרמב"ם לא מנאו בתור מצות עשה. אך עכ"פ יש כאן זירוז ואזהרה לדבוק בו. ובכן מה הוא. והאם מי שמחשבתו מעלה שמות ויחודים כגון ציור שם הוי"ה (ע' באה"ט רס"א) או שמות ע"ב ס"ג וכיוצא בו, מקיים מצוה הזו.

והנה רבותינו שהובא בפירש"י כאן דרשו: אפשר לומר כן, והלא אש אוכלה הוא, אלא הדבק בתלמידים ובחכמים ומעלה אני עליך כאילו נדבקת בו. הרי נפלא הדבר, שעצם ההליכה והישיבה עם ה"חכמים", זהו ולדבקה בו! וזהו כעין שדרשו את ה' אלקיך תירא - לרבות ת"ח (פסחים כב.). הרי לנו בהשוואה חכמים עם האל ב"ה כביכול. וע"ע סוטה (דף יד.).

והנה הרמב"ן (דברים שם) פירש: ולדבקה בו, לומר שתהיה זוכר השם ואהבתו תמיד לא תפרד מחשבתך ממנו וכו' עד שיהיו דבריו עם בני אדם בפיו ובלשונו, וליבו אינו עמהם אבל הוא לפני ה'. עכ"ל. כלומר המחשבה התמידית בו יתברך. וראה ברמ"א (בריש סימן א.). מ"ש "שויתי ה' לנגדי תמיד" הוא כלל גדול וכו'. ע"ש.

ונראה דאם האדם, גם מיוחד צורות אותיות הוי"ה הנקראים יחודים המובאים בשער רוח הקודש, כגון הוי"ה והוי"ה במילוי הנקראים עסמ"ב וקס"א קמ"ג קנ"א וכן כל כיוצא"ב, גם הוי בכלל הדבקות, והפליא האריז"ל לשבח מי שזוכה לכוין תדיר. אפס, כי יש להוסיף ולזרז, כי העיקר ידע שלא יהיה כסתם בלא נשמה אלא ידע לפני מי הוא מכוין, ומה גם שאין כונתו אלא לעשות נחת רוח להקב"ה ורצונו עז לידבק בו יתברך. וראה במה שפירשנו בזה מדרש פליאה בספרנו פרי עץ הדר ח"א ב"הקדמה" (עמוד . 20) וה' יזכנו.

ובכן כבר ביארו חכמינו ובפרט בספרי החסידות, כי עיקר הדבקות הוא במחשבה. אכן בתחילת העבודה אינה במחשבה כי צריך תחילה גם "מעשיו ת" כלומר לעשות מצוות מעשיות ומעשים טובים, ולהרבות בתורה. שאז ע"י המעשה מתתקן הנפש, וע"י התורה מתתקן הרוח, ואז תוכל הנשמה לבא לשבת על הכסא היינו על נפש ורוח שנתקנו. ולכן ככל שירבה בגירסה בתורה וישקוד על התורה (וניצול הזמן!) יעשה מצות ובפרט מצות תפילין ללמוד עמהם ולהיות קשורים עליו זמן רב (בגוף נקי) עם ציצית, יזכה להתעלות ולהתעלות ויגיע לשלמות. אמן כן יהי רצון.

מקור: הרב אלעזר רז שליט"א